

Prológ

Temná postava sa pomalými krokmi vynárala z tieňov. Muž kráčal vpred a oči upieral na oslnivý bod uprostred miestnosti. Nevyžarovalo z neho len svetlo, ale i teplo. Z diaľky ho možno necítil, no keď k nemu priložil ruku, vnímal na dlani jemné brnenie, ako sa tepelná energia snažila zaryť hlbšie do jeho mŕtvej dlane. Čím bližšie bol jeho víťazný okamih, tým bola mágia v kameni pred ním väčšia a tým viac ho priťahovala. Nedokázala ho celkom ovládnuť. Nedokázala si ho podmaniť, no počul jej vábivé volanie.

„Si si istá, že kľúčom je ona?“ spýtal sa. Jeho hlas bol hlboký a hoci tie slová vyriekol v tichosti, aj tak sa zľahka odrazili od stien jaskyne.

„Bezpochyby,“ pritakala žena, ku ktorej sa blížil. Jej zlatohnedá pokožka sa vo svetle kameňa ligotala, akoby bola posiatá tisíckami drobných diamantov. Vedel, že je to len vedľajší efekt, ktorý spôsobuje mágia v jej tele. Zakaždým, keď ju vyvolala a snažila sa ju kontrolovať, reagovala na to jej pokožka. Dokiaľ používala len neškodné, drobné kúzla, ligotala sa – keď do seba nasala temnú mágiu, šírila sa jej kožou v rôznych tvaroch ako čierne tetovanie.

„Dobre,“ hlesol spokojne.

„Ona,“ prehovorila žena znovu, „alebo tá mladšia. Možno by sme si mali vziať ju. Bude pre nás jednoduchším cieľom.“

Muž sa jej slovám od srdca zasmial. Jeho spoločníčka vždy rada robila veci s veľkoleposťou a gráciou. A teraz mala obavy z malého dievčatka? „Odkedy ideš po jednoduchších cieľoch?“ spýtal sa s hravosťou v hlase,

následne zavrteľ hlavou, neochotný meniť kvôli nej ďalšie zo svojich rozhodnutí. Už teraz boli ich plány na míle vzdialené od toho, čo bolo jeho cieľom posledných pätnásť rokov. Vždy túžil iba po jedinom – vidieť tých, ktorí mu zničili život, platiť. To, na čo sa chystali, možno dokázalo naplniť jeho túžby, no pripadalo mu to neosobné.

„Ale...“

„Bude to ona,“ zdôraznil, neodtrhujúc pohľad od jej čiernych očí.

„Carry.“

„Nerozumiem, prečo si tým dievčaťom taký posadnutý. Všetko sa kvôli nej bude zbytočne komplikovať, tým si môžeš byť istý.“

„Nezáleží mi na prekážkach. S nami dvoma to začalo a s nami to aj skončí.“

Na perách sa jej usadil hravý, šibalský úsmev, keď sa k nemu naklonila. „Oh, to ani zďaleka,“ šepala mu do tváre. Jej dych bol horúci, rovnako ako každý jej dotyk. Bola naplnená ohňom, a keď ho nechala preniknúť na povrch, zanikali vďaka nej celé dimenzie. „Čo sa chystáme urobiť, nie je ani zďaleka koniec. Je to začiatok. Začiatok nového sveta.“

1. Oheň

O tri mesiace skôr...

Najprv som registrovala len jej lákavú vôňu. Každá bunka môjho tela v tom okamihu spozornela a nútila ma pátrať po smere, odkiaľ prichádzala. Bol to základný inštinkt, ktorému som sa nevedela brániť, hoci som sa zo všetkých síl snažila. Dokázala som odolávať, bojovať. Ale prinútiť svoju hlavu nemyslieť na to, čo by sa stalo, ak by som mala jej chuť na jazyku, bolo nemožné.

Netrvalo dlho a moje myšlienky preťal hlasitý dievčenský výkrik. Nebolo pochyb, že krv, ktorá naokolo rozvážala, patrila jej, pretože takýmto spôsobom prinútiť človeka kričať iba dve veci: strach a bolesť. A ona nepochybne práve prežívala oboje.

Rozbehla som sa za zdrojom krvavého pachu, vyhýbajúc sa všetkým lesným prekážkam. V ruke som pevne zvierala svoju striebornú dýku, ktorej zvlnená čepeľ už bola zamazaná od krvi. Démonskej, ale tiež mojej vlastnej. Bojovať s nadprirodzeným pekelným svinstvom je náročná práca, pri ktorej je takmer nemožné sa nezamazať. A nezraniť. A občas je vlastne celý proces udržanie sa nažive hotová exaktná veda.

Dostala som sa až na miesto, kde les plynule prechádzal v mestský park. Obeť dvoch upírov sa pomaly prestávala zmietať a na výkriky o pomoc sa jej sily dávno minuli. Zamračila som sa na obrázok pred sebou a odolala nutkaniu zagúľať očami. Čakala som väčšiu výzvu.

Jeden z dvoch upírov sa od dievčaťa náhle odtrhol a zúrivo na mňa zachrčal. Ohrnul pery a vyceril zakrvavené tesáky, vôbec sa nesnažiac svoju zvieraciu divokosť kontrolovať. Bez váhania som vrhla dýku smerom k jeho mladšiemu spoločníkovi, ktorý bol buď hlúpy alebo len nováčik, keď ho moja prítomnosť nevykoľajila. Strieborná čepeľ sa mu zabolala do miesta, kde sa nachádzalo jeho netlčúce srdce. Dostal zo seba hrdelný zvuk, ktorý bol predpokladám skôr výkrikom bolesti než zúrivosti. Pohryzené dievča pustil na zem a začal sebou metať zo strany na stranu, ako mu jed postupne prepaľoval nemŕtve telo. Druhý upír ani okom nemrkol po svojom rozpadajúcom sa komplicovi. Namiesto toho sa na mňa okamžite vrhol a pokúsil sa dostať k mojej krčnej tepne.

Aké originálne.

Udrela som ho pravačkou do nosa, následne kolenom do boku. Upír sa zapotácal, lenže nepoľavil. Opakovane sa po mne zaháňal päšťami, no ani raz nezasiahol. Keď sa to všetko niekoľkýkrát zopakovalo a démon stále nevyzeral, že má v pláne dať sa na ústup, prestalo ma to baviť. Urobila som jeden rýchly výkop s otočkou a zasiahla ho do tváre. Vzala som si z kôpky popola späť svoju dýku a priklincovala ňou druhého upíra k najbližšiemu stromu. V jeho očiach sa mihlo prekvapenie, keď si náhle uvedomil, že ho práve zabilo dievča. Posledný raz na mňa zavrčal a ja som mu zamávala na rozlúčku. Hneď nato sa rozpadol.

Obzrela som sa okolo seba, aby som skontrolovala situáciu, a s povzdychom sa vybrala k ich obeti. Drobná brunetka vyzerala byť v bezvedomí, no jej srdce naďalej tlklo. Rozum mi našepkával, aby som

odtiaľto čo najrýchlejšie ušla, než sa preberie a začne ma bombardovať nevhodnými otázkami. Pripadalo mi však absolútne kontraproduktívne zachrániť jej život a potom ju nechať vykrvácať či rovno predhodiť inému tvorovi ako večeru.

Vrtiac hlavou sama nad sebou som si prerezala bruško palca a zamazala jej ranu na krku vlastnou krvou. V malom množstve ju mohla vyliečiť, vo veľkom by jej zničila život – a pretože som ju nechcela mať na svedomí, rozhodla som sa, že to musí stačiť.

Sotva sa jej roztrhané tkanivo zacelilo, začala sa preberať, dávajúc mi svoje nepohodlie najavo vytrvalým skuhraním.

Ustúpila som a odvrátila sa od nej. „Si v poriadku?“

„Myslím, že áno,“ dostala zo seba chrapľavo. Dlho však pokojná nezostala – hneď ako sa rozepamätala, čo ju do tohto stavu priviedlo, jej srdce nabralo na obrátkach a hlas na hysterickosti. „Kde sú tí dvaja? Č-čo mi to urobili?!“

„Netuším, o čom to hovoríš. Okrem nás tu nikto nie je.“

Zaváhala a zapochybovala o vlastných spomienkach. „Boli tu dvaja muži a... oni ma... pohrýzli.“ Po vyslovení tých slov jej ruka vyletela ku krku. Keď ale zistila, že tam žiadnu ranu nemá, zvrástila obočie a odmlčala sa. To bolo na útokoch démonov úžasné. Ak si obeť, ktorej sa podarilo prežiť, niečo pamätala, zdravý rozum jej nikdy nedovolil uveriť, že to bolo skutočné. Pre každého je oveľa jednoduchšie zabudnúť na prežitú bolesť a strach, než žiť s myšlienkou, že sa to raz môže vrátiť.

Natočila som k nej tvár a venovala jej polovičný súcitný úsmev. „Podľa mňa si spadla a udrela sa. Mala by si ísť domov.“ Nečakajúc na odpoveď som sa dala na odchod. Pre dnešok som mala akcie dostatok.

„Nie,“ začula som ju namietat', no nezastavila sa. „Oni... Oni tu boli a ty si s nimi bojovala. Ja ťa vlastne poznám. Chodíme spolu do školy.“

To ma už dôležitosť môjho odchodu zväziť predsa len prinútilo.

„Áno, je to tak. Ty si Carry, však?“

Venovala som si ďalší hlboký povzdych a založila si ruky na hrudi. V tomto bola jedna z nevýhod, pokiaľ sa niekto ako ja snažil viesť súčasne okrem života polovičného démona i život všednej, šestnásťročnej teenagerky. Nikdy neviete, kedy narazíte na niekoho, kto by vám mohol riadne zavarit'.

„Nespomínaš si na mňa? Som Eva. Máme spolu biológiu.“ Vyšplhala sa na nohy a začala sa fascinovane obzerat' po okolí. „Oh, páni. Upíri. Museli to byť upíri. A oni ma pohryzli. Lenže ono sa to zahojilo. Prečo sa to zahojilo? Myslíš, že sa stanem jednou z nich? Oh, a to som si myslela, že sa mi nemôže stať už nič horšie ako to, že som sa vyspala s matkiným priateľom. Dočerta. Povedala som to nahlas? C-Carry? Kam si zmizla?“

Evin hlas ku mne stále doliehal, no bola som už príliš ďaleko, aby ma mohla vidieť. Nemala som v rukáve žiadne logické vysvetlenie a dohadovať sa s ňou, že to neboli upíri, a že jej iba trochu zašibáva, sa mi nechcelo. Najjednoduchšie bolo nechať ju v tom samú, pretože či už chce alebo nie, napokon aj tak dôjde k jedinému záveru. Každý k nemu príde. Dokonca aj ja mám občas tendenciu nahovárať si, že všetko, čo sa mi za

posledný rok prihodilo, bolo len výsledkom mojej bujnej fantázie. Hony na démonov, boje a nespočetné zranenia, prizieranie sa tomu, ako má každý naokolo normálny život, iba ja musím zostať uväznená v tomto medzipriestore, odkiaľ sa nedá zapadnúť na jednu, ani na druhú stranu. To všetko mi lezie na nervy tak veľmi, až sa z toho stal môj nudný stereotyp, s ktorým som sa musela naučiť žiť.

Môžem zabiť stovky démonov, vyzúriť sa na nich a ísť ďalej, no démona vo mne to nezabije.

Vlastne mám dojem, že ho to len posilňuje.

„Sally!“ zakričala vyziabnutá blondínka na svoju spolužiačku, ktorá sa opierala o stôl v školskej jedálni. Pribehla k nej s veselým úsmevom na tvári a začala jej pred očami kývať aktuálnym výtlačkom školských novín.

„Prestaň mi tu tým mávať,“ odvrkla jej Sally podráždene, nenechávajúc sa ňou vyrušovať. Až po celej minúte sústredeného sledovania vlastného odrazu v malom zrkadle, kde obdivovala svoju srdcovú tvár, výrazný špicatý nos, plné pery i bezchybnú pleť, ho znudenými pohybmi odložila do tašky a obrátila k nej svoju pozornosť. Ostrý, nezaujatý pohľad jej zlatohnedých očí naznačoval, že je už ochotná vypočuť si ju.

„Prečítaj si to! Rozhodne ťa to poteší.“ Entuziazmus z nej priam sršal. Bola nadšená ako dieťa, ktoré prvýkrát zbadalo rozsvietený vianočný stromček.

Sally jej rozčúlene noviny vytrhla a rýchlo si s pochybovačným výrazom na tvári prečítala, čo ju malo tak náramne očariť. Hneď nato sa jej

oči rozžiarili šťastím ešte väčšej intenzity, než akú zo seba vysielala jej kamarátka. Prestala sa opierať o stôl, radostne zvéyskla na celú jedáleň a potom začala čítať – dosť nahlas, aby ju ľudia v jej okolí zreteľne počuli, ale zároveň tak, aby to neznelo príliš dotieravo. Okrem nej som nestretla nikoho iného, kto by to dokázal.

„Sarah Rawsonová nám opäť raz predviedla svoj mimoriadny talent, keď sa jej podarilo...“

„Predviesť sexy tanec na jedálenskom stole počas jej súkromnej, snobskej párty?“ Chalan, ktorý v tej chvíli prechádzal popri nich, k nej prehovoril tichým pobaveným hlasom. V rukách držal tie isté noviny a z jeho posmešného úsmevu bolo zjavné, čo si o článku myslí.

„To tam ani zďaleka nie je, Casey,“ namietala Sally s nadhľadom a pohodila svetlou hrivou. Jahodovo-blond'avé pramene sa jej zavlnili vzduchom a zľahka dopadli na štíhle ramená. Malo to pôsobiť prirodzene zvodne, no ja som z toho i na túto vzdialenosť cítila skôr zúfalú túžbu zapôsobiť.

„Samozrejme, že nie. Bolo by to však podstatne zaujímavejšie než toto,“ odvrkol a zamával novinami. Sally mu na to odpovedala iba jedným šialeným uchechtnutím, pretože jej očividne nedochádzalo, že to nebolo mienené ako lichôtko. Vzápätí sa posadila na voľnú stoličku pri stole a opäť sa zadívala na dnešné noviny. Našťastie, v čítaní už nepokračovala.

„Čo iné by Sally potešilo väčšmi ako jej fotka v novinách?“ opýtal sa Casey uštipačným tónom chalana, ktorý prišiel do jedálne spolu s ním. Na

jeho tvári sa objavil jemný decentný úsmev, no jeho oči sa smiali hlasito a šialene.

Ich zábavu prerušila jej nečakaná reakcia. „Fotka na obrovskom billboarde,“ dodala a na oboch sa nadšene zazubila, načo si oni medzi sebou vymenili krátke mlčanlivé pohľady. Medzitým si Sally zľahka odkašľala, aby upútala pozornosť späť na seba, a keď si ju získala, zvodne na Caseyho zamávala dlhými riasami. „Len tak medzi nami, nemáš náhodou večer voľno?“

Nenútene sa oprel o operadlo jej stoličky a naklonil sa k nej. V tom okamihu sa z nej vytratila všetka ženská zmyselnosť a jej miesto ihneď zabrala obyčajná, dievčenská pobláznenosť. Ak by jej povedal, aby skočila, urobila by to.

„Prepáč, zlato,“ hlesol v tichosti, s nebezpečným úsmevom na perách. Takto sa na mňa dívala väčšina démonov predtým, než sa ma pokúsili zabiť. Rozdiel bol iba v tom, že on bol omnoho atraktívnejší. A práve to mu dodávalo na moci. „Dnes už mám plány s niekým iným. Ale dám si ťa do poradovníka.“

Ups, to muselo zabolieť. Lenže ona si rýchlo nasadila hrdú masku a pokúsila sa svoju nespokojnosť čo najefektívnejšie zakryť úsmevom.

Skoro som ju ľutovala. No vážne iba skoro.

Prekrížila som si ruky na hrudi a chvíľu ešte nenápadne pozorovala dianie v jedálni. Keď už nič iné, aspoň ste sa tu dozvedeli všetky potrebné informácie. Zistili ste všetko o každom a naučili sa, čo máte urobiť pre to, aby ste strednú školu vôbec prežili. Už podľa toho kto, kde a s kým sedel,

ste poznali, komu sa máte vyhýbať, pokiaľ nechcete skončiť s hlavou v záchode alebo nepojazdným autom na parkovisku.

Mne to vo všeobecnosti mohlo byť jedno. Ak ste démon, vyžaruje z vás aura, ktorej sa ľudia inštinktívne vyhýbajú. Obvykle. A tí, ktorým tieto inštinkty chýbajú, sa po prvom stretnutí s vami naučia, že niekedy je lepšie držať sa stranou a nestrkať prsty tam, kde by vám ich mohli odhryznúť. Stredná škola však bola i pre polovičného upíra hotovou nočnou morou. Démoni sú zakaždým predvídateľní. Veľmi rýchlo a ľahko zistíte, o čo im ide. Ale ľudia? Jeden deň vravia áno, druhý nie. Chvíľu sú k vám otočení tvárou, a odrazu vidíte len ich vzd'ľujúci sa chrbát. Smejú sa spolu s vami, no trpieť vás nechajú samotných. Tvária sa ako nadradená rasa, ktorá všetko vie, všetko ovláda a všetko dokáže, ktorej patrí svet. No stačí jediné zaváhanie a nie jeden z nich by kvôli sebeckým túžbam zapredal vlastnú matku.

Takže skrátene, stredná škola je peklo. A ak ho chcete prežiť, musíte sa naučiť splynúť s davom a stať sa očami, ktoré všetko vidia, ušami, ktoré všetko počujú a ústami, ktoré vedia, kedy majú držať jazyk za zubami.

Až na to posledné mi to všetko ide absolútne perfektne.

Po obedňajšej prestávke som si to namierila na hodinu biológie. Cestou do učebne profesora Mansalayho som si však spomenula na dievča z dnešnej noci a zaváhala som. Nechcela som ňou byť konfrontovaná uprostred triedy plnej zvedavých uší o nič viac než v poloprázdnom lese. Koľko možností som ale mala? Ak odrátam jej nečakanú tragickú smrť, tak v podstate žiadnu.

Pripravená na akýkoľvek útok z Evinej strany, som sa usadila na svojom tradičnom mieste a tok mojich myšlienok sa každou chvíľou uberal horším smerom. Nepredpokladala som síce, že by rozprávala kade-tade o tom, ako ju v lese napadli upíri a ako som ju pred nimi zachránila. Znelo by to predsa hlúpo a šialene – minimálne pre každého, kto nevie, že je to pravda. No netúžila som ani po tom, aby ma začala hoc len v súkromí zavaľovať otázkami, na ktoré som jej nemohla dať odpovede.

Šťastena dnes ale sedela na mojom ramene. Eva sa totiž v triede neukázala a ja som mala konečne dojem, že aspoň niečo vychádza, ako má. Nepotrebovala som, aby o mne niekto vedel pravdu. Nechcela som to. Vytvárať si k niekomu akékoľvek puto bolo obmedzujúce a nepraktické, o čom som sa za posledných dvanásť mesiacov stihla už neraz presvedčiť. Okrem toho, čím menší kontakt s ľuďmi som udržiavala, tým bola hrozba, že sa stane niečo zlé, menšia. Lebo ani fakt, že dokážem kontrolovať svoje pudy a neútočiť na iných len aby som získala zopár kvapiek krvi, nebol dostatočným dôkazom, že mi jedného dňa neprepne a nezačnem vraždiť všetkých dookola.

Veci boli o toľko jednoduchšie, keď som o sebe nepoznala pravdu. Keď som netušila, aká nebezpečná pre svoje okolie môžem byť. Teraz som si pripadala ako chodiaca časovaná bomba a nemohla som si dovoliť dráždiť osud viac, než som to už robila, tým, že by mi na niekom začalo záležať. Pravdepodobnosť, že by to ten dotýčny neprežil, bola priveľká.

No a potom tu bol *ten druhý* dôvod, prečo som si nemohla nikoho pustiť do života – klamstvá, ktoré nesmeli byť odhalené.

Zvonenie zvončeka ma vytrhlo z polospánku, do ktorého som sa dostávala. Profesor Mansalay nemal dostatočnú autoritu, aby si dokázal v triede udržiavať poriadok. Väčšina jeho prednášok teda vyzerala ako návšteva cirkusu, čo mi na druhej strane beztrešne umožňovalo si na jeho hodinách v pokoji oddýchnuť. Nejakto som si predsa nedostatok spánku spôsobený chránením ľudského sveta pred monštrami vynahradiť musela. Koho zaujíma, že je to len zásterka?

Lenivými pohybmi som sa pretlačila von skrz dav študentov a pokračovala v razení si cesty do telocvične. Napokon som sa ale rozhodla zastaviť pri svojej skrinke a prečkať premávku v bezpečí. Vždy som považovala za lepšie prísť na hodinu neskoro než nechať sa udupať. Bohužiaľ, väčšina učiteľov na to mala odlišný názor.

Pohla som sa v okamihu, kedy sa školská chodba dostatočne vyľudnila. No už po prvom kroku okolo mňa ako malé tornádo prefrčala drobná blondínka, ktorá ma ľahostajne udrela ramenom do ruky. Otočila som sa za ňou s úmyslom počastovať ju niekoľkými neslušnými nadávkami, ibaže vzápätí do mňa ešte surovejším spôsobom narazila iná osoba. Postrehla som akurát jej dlhý čierny vrkoč, ktorý ma šľahol po tvári.

„Hej!“ zrevala som na ne vytočene, avšak moje slová zostali bez odozvy. S hladinou adrenalínu až kdesi v oblakoch som sa energicky zvrtila na päte a následne registrovala už len ďalšie ľudské telo, ktoré sa ocitlo nepekne blízko toho môjho. Moja šťastena zrejme mala obmedzenú platnosť.

„Dočerta,“ zašomrala som si otrávene a uskočila dozadu. Zodvihla som zrak, pripravená upriet' na dotyčného svoj najnevraživejší pohľad. Nadávky ma na jazyku pálili ako jed a ruky som v päsťe zatínala tak silno, až ma boleli kĺby. Potom som narazila na tmavé smaragdovozelené oči, ktoré ma tiež nesledovali dvakrát nadšene, a slová mi uviazli v krku. Môj pohľad poľavil a i ten jeho sa takmer vzápätí uvoľnil, takže sme na seba napokon už len hľadeli.

„Dávaj pozor. Ty a tvoj zadok tu nie ste sami,“ štekol po mne jeden z dvoch chalanov postávajúcich Caseyemu za chrbtom.

Jeho hlas znel znudene a neohromene, no nepozrela som sa naňho, aby som zistila prečo. Bola som totiž prehnane zaneprázdnená zízanim pred seba. Od napätia ma už začínal pobolievať krk, keďže Casey bol skoro o hlavu vyšší než ja, kvôli čomu som sa musela zakloniť, aby som mu videla do očí. Krátkodobé nepohodlie mi ale bolo príjemnejšie než sledovať jeho hrud' a dávať tým najavo nejaké neexistujúce obavy z jeho blízkosti.

Pootvorila som ústa, ospravedlnenie sformované v mysli, ktorá nemohla byť moja. Vtom ma Casey obišiel a dal sa na odchod. Jeho spoločníci sa bez slova vybrali za ním.

Zamračila som sa a pre zmenu nadávala sama sebe. Bola som zvyknutá, že sa občas v prítomnosti ľudí správam ako idiot. Ibaže správať sa v prítomnosti Caseyho ako obmedzené slintajúce *dievča* ma priam desilo. Našťastie tu nebol nikto, kto by mi to mohol neskôr vyčítať, čiže som tú myšlienku mohla vytlačiť z hlavy a tváriť sa, že sa nič nestalo.

V mnohých smeroch bol Casey úplne rovnaký ako všetci ostatní. Nevytrčal z davu, kým ste o ňom nič nevedeli. V nevedomosti by ste ho považovali za normálneho stredoškólača, možno športovca – bol na to dostačujúco vysoký, dobre stavaný a jeho široké ramená boli ohromné. Vážne, pokiaľ vyzeral *takto* skvelo, keď bol oblečený, ako asi vyzeral bez trička? Stále sa však dal nazvať všedným – veď naokolo sa nachádzalo dosť ďalších príťažlivých chalanov. No sotva ste o ňom zistili pravdu, začali ste polemizovať. Nie sú jeho zelené oči žiarivejšie, než by mali? Aké tajomstvo sa ukrýva za tým kolená podlamujúcim úsmevom? Akým spôsobom sa mu podarí zbalit' každé dievča napriek tomu, že o jeho vychýrenom sukničkárstve už počuli hádam v celom meste?

To boli prvé myšlienky, ktoré mi preleteli hlavou, keď som začula, ako mu jedno fňukajúce dievča nadáva na dievčenských toaletách, zatiaľ čo sa ju jej kamarátky snažili psychicky podporiť. V jeho prípade teda zrejme nezáleží na tom, nakoľko obyčajne pôsobí. Všetky fakty vás jednoducho nútia zízat' naňho, kedykoľvek prejde okolo. A vtedy ani netušíte, či na vás zapôsobil jeho pohľad alebo pestrý register.

V každom prípade, nech už sa to zdalo byť akokoľvek lákavé, netúžila som si s ním v blízkej dobe znovu skrížiť cestu.

Pohmkávajúc si melódiu pesničky, ktorej slová som si nepamätala, som vstúpila do knižnice. Ako zvyčajne tu panovalo nerušené ticho, keďže väčšina študentov preferovala mestskú knižnicu. Tá mala väčší výber kníh, čo bolo pre ostatných podstatnejšie ako harmonicky vyvážený pokoj,

ktorým toto miesto oplývalo. Ja som ale zrejme bola jedinou osobou, ktorá sem chodila odpočívať a nie čítať.

Aj keď toho naša knižnica svojim návštevníkom veľa ponúknuť nemohla, zadržovala si pre seba pomerne rozľahlý priestor. Bola to obrovská miestnosť, presýtená pachom zatuchnutého papiera, ktorá predstavovala jediný skutočne tichý kút našej školy. Vo vzdialenejšej časti tvorili dlhé police s knihami úzke uličky a každú z nich obývala jedna nepohodlná drevená stolička. Zvyšok tvoril rozmerný, na prvý pohľad prázdne pôsobiaci, priestor. Napravo odo dverí sa tiahol pult, za ktorým nikto nestál, pretože sme nemali knihovníka. Na jeho konci bola menšia chodba, ktorá sa končila dverami. Tie boli vždy zamknuté, preto som nevedela, čo za nimi je. A nebola som až taká zvedavá, aby som to zisťovala násilím. Oproti pultu po celej šírke miestnosti stálo zopár stolov pre návštevníkov, niekoľko staručkých počítačov bolo natlačených pri zadnej stene a zvyšok miesta zaberali ďalšie, prevažne nenaplnené, police.

Bez obzerania sa som sa zašila do jednej z mnohých uličiek a posadila sa na zem. Pritiahla som si bližšie svoj batoh, vytiahla z neho fľašu s tmavočervenou tekutinou a opatrne ju otvorila. Do nosa ma udrel odporný pach, ktorý ma prinútil znovu ju zatvoriť. Oprela som si hlavu o stenu a v duchu si opakovane zanáďavala. V poslednej dobe som so zháňaním zásob krvi mala problémy a takéto plytvanie ma nútilo viesť siahodlhé úvahy o vlastnej hlúposti. Peňazi som nemala na rozhadzovanie a moje známosti nikdy neboli trvalé. Ak totiž niekto robí v podobnom biznise, zvyčajne sa tam neudrží dlho – netrpezlivý krvilačný zákazník sa

často rovná nebezpečný krvilačný zákazník. Mnohí by o tom mohli rozprávať. Pokiaľ by ešte boli nažive.

Odložila som fľašu na stranu a pevne zovrela viečka. Dnešná noc zrejme bude nepríjemnejšia, než som predpokladala.

Dvere do knižnice sa náhle otvorili a prerušili moju sebaľutovaciú meditáciu. Prichádzajúca osoba zhlboka dýchala a rýchlym krokom obchádzala miestnosť, akoby kontrolovala, či sa tu náhodou niekto neskrýva. Dotyčná ale s cudzou prítomnosťou ani nerátala, keďže ma v mojom nie práve najtajomnejšom kúte prehliadla. Krátko nato začali dvere znovu výzgavo protestovať a dnu vstúpili ďalšie dve neznáme postavy.

Po chvíli sa ozval piskľavý dievčenský hlas. „Carmen, to nemyslíš vážne!“

„Hádam sa tomu neobrátime chrbtom len preto, lebo...“ namietala druhá, istejšie a rozhodnejšie, no zároveň akýmsi spôsobom bezradne, než jej do reči skočil tretí, podivne chladný, hlas.

„Lebo je Melinda mŕtva? Zdá sa ti to ako malý dôvod, prečo skončiť?“

„Mel by určite nechcela, aby...“

„Nemôžeš vedieť, čo by od nás chcela. Melinda. Je. Mŕtva. A my vieme iba toľko, že *nedokážeme* bojovať s démonmi a že *neovládame* ani jedno z kúziel, ktoré poznala ona. Ak v tom budeme pokračovať, skončíme mŕtve aj my.“

„Sľúbili sme si to!“ zvolal tá, ktorú pomenovali Carmen. Jej zúfalstvo bolo náhle omnoho zreteľnejšie, ale zastreté hustou clonou zúrivosti.

Vyskočila som na nohy. Nedokázala som sa reálne zaoberať predstavou, že tie tri dievčatá hovoria o *mojich* démonoch. Samozrejme, už som stretla zopár ľudí, ktorí sa miešali do démonského biznisu, lenže poväčšine to boli starí chlapci zničení životom, ktorí už nemali nič lepšie na práci. A potom tu boli obchodníci. A lovci. No tri stredoškolačky?

„Náš Kruh draka sa rozpadol,“ odvrkla tá piskľavá odrazu prázdny tónom, ktorý k tomu vysokému hlasu neladil. „Žiadny náš sľub už nemá význam. Mali by sme sa z tejto prehry poučiť a...“

Miestnosťou sa rozľahol zvuk môjho prvého kroku, ktorý dievča prinútil odmlčať sa. Druhý krok zapríčinil, že tlkoty ich srdc sa rapídne zrýchlili. A ten posledný, po ktorom som vyšla z uličky a postavila sa pred ne v celej kráse, im otvoril oči dokorán. Ich pohľady boli zmesou zlosti, strachu a zdesenia.

Nenútene som sa oprela o roh police a venovala im veselý úsmev. „Takže Kruh draka, správne?“ opýtala som sa pobaveným tónom. Náhle mi moja teória o stredoškolačkách bojujúcich za záchranu bezmocných už nepripadala taká smiešna, pretože realita bola ešte zábavnejšia. Boli to totiž tri bifľošky. Kockaté hlavy zachraňujúce svet pred démonmi.

„Ty si nás počúvala?“ opýtala sa tretia z nich, ktorú som poznala pod menom Christie, akoby to nebolo úplne jasné.

„Uhm, vaša konverzácia mi pripadala ako celkom slušný vtíp, ktorý by som mohla šíriť ďalej.“ Jej veľké hnedé oči sa ešte väčšmi rozšírili, pretože moju poznámku nepochopila. Čiže to budú skôr dve kockaté hlavy a jedna blondínka.

„Ani o tom neuvažuj,“ zasyčala na mňa Carmen. „A radšej vypadni.“

Zamračila som sa. Nikdy som nemala rada, keď mi ľudia niečo prikazovali. Vtedy som mala dvojnásobne väčšiu chuť spraviť pravý opak. Bola to jedna z vecí, ktoré som sa počas dospievania nedokázala odnaučiť.

Pristúpila som k nej bližšie a čakala, či svoju bojovú pózu zmení a zaváha. No jej postoj zostával rovnako neodbytný, čo ma zas tak neprekvapilo. Carmen predstavovala vzor ideálneho študenta – inteligentná, šikovná, ochotná i zručná. Tiahla sa do výšky nad väčšinou dievčat, vďaka čomu sa strácala jej plnoštíhla postava, mala dlhé kučeravé vlasy čokoládovej farby, rovnako čokoládové oči a olivovú pleť. Na prvý pohľad bola pekná, no jej chladné srdce určite každého odrádzalo. Bola tiež jednou z mála ľudí, ktorí sa urážkami iných nedali vytočiť, v čom som ju istým spôsobom obdivovala. Mala guráž – lenže nie silu. A ani zd'aleka nebola typ, ktorý by dokázal démonovi nakopať zadok.

Mala k tomu však lepšie predpoklady než piskľavka Alexandra – priemerne vysoká, asi tak ako ja, trochu vychudnutá tretiačka, s pobledlou mandľovou pokožkou a vlasmi, ktoré hádam nemali konca kraja. Jej dlhý čierny vrkoč sme si ja i moja tvár dobre pamätali. Vždy som ju vnímala ako krehký článok, ktorý sa rúca pri prvom náznaku hrozby. Vyzerala, že by mala obrovský problém hoc len zovrieť ruku v päšť, nieto ňou i niekoho udrieť. Jej sivé oči, večne ukryté za okuliarmi v čiernom ráme, ktoré boli v tejto chvíli naplnené viacerými pocitmi, než koľko som zo seba dokázala vydolovať ja za jeden kalendárny rok, ma iba uist'ovali v tom, čím je. Šedou bezvýznamnou myškou.

Trojicu Charlieho anjelov dopĺňala Christiana Brownov, ktor som poznala hlavne ako Caseyho mladšiu sestru. Počula som, že bývala gymnastkou, ale to bolo dávno predtým, ako som prišla do mesta. Bola nízka, skoro malik, mala široke boky a uzke ramená, pokožku v porovnaní s Alexandrou pekne oplen. Guľat tvar jej lemovali blondave vlasy zostrihnute na mikdo. Nepochybovala som, že pravidelne športovanie jej kedysi zaručilo zopár pouitel'nch svalov, ale nezdalo sa mi, že by v ich udrziovn pokračovala. Bez odvahy by však ani s hromadou svalov veľa nedosiahla, pretože by sa k ziadnemu demonovi ani len nepribliila. Snažila sa tváriť drsne, no v skutočnosti tak nebola. Dalo sa to poznať z pohľadu, ak po mne hádzala. Bola vydesen a slab, ochotn urobiť hocičo, aby sa z tohto zleho sna dostala.

A Melinda? Melinda Paceov bola rovnak prípad ako Carmen. Mdra, no predovšetkým vyšinut, známa aj vďaka svojim blznivm módnym krecim, ktoré vyrzali dych a vypaľovali zrak. Ibaže už asi tak dva tzde bola mŕtva. Jej znetvorene telo našli v jednej špinavej uličke na opačnom konci mesta.

„A ak neoddem, tak čo? Pouiješ na mňa svoje superschopnosti a pošleš ma do pekla?“ Pripadalo mi zabavn sledovať, ako jej trpezlivosť pomaly preteká. Nebolo to správne, ale zabavn rozhodne. Bola by som na seba patrične hrd, ak by sa mi ju podarilo vytoit' natoľko, až by sa konečne prestala ovládať. Bol by to len dalš dôkaz toho, že nikto nie je dokonal.

„Vypadni,“ prikázala mi znovu skrz zaťate zuby.

„Uuuu, už sa bojím.“ Pretočila som nad ňou očami a predsa sa dala na odchod. Bolo by krásne vidieť Carmen na vlastné oči vybuchnúť ako nafučaný balón, no niečo mi našepkávalo, že by som to robiť nemala. A keďže moja intuícia sa iba málokedy mýlila, rozhodla som sa ňou riadiť. *Prinajlepšom sa len nudia a reči o démonoch sú súčasťou ich hry na Lovcov duchov*, uvažovala som nad tým v mysli. *A Melindu roztrhal veľký zlý pes.*

„Tá legenda o Kruhu draka sa mi páči,“ zamyslela som sa nahlas a otočila sa tvárou k nim, aby som zistila, či to naozaj myslia vážne. „Štyri ženy, ktoré šaman obdaroval schopnosťami draka. Oheň, krv, myseľ a duša. Bojovníčky, čo pomohli vyhrať vlastnému kmeňu vojnu a potom sa opité mocou obrátili proti nim.“ Ich prekvapené výrazy mi boli dostatočnou odpoveďou – áno, mysleli to vážne, hovorili sme o tom istom Kruhu draka. „Chcete vedieť, ktorú časť mám najradšej?“ opýtala som sa, neočakávajúc reakciu. „Keď ženy zabili ich vlastné schopnosti. Je to trochu ironické.“

Alexandra otvorila ústa, no zvuk z nich nevyšiel. Carmen znervóznela a ešte úpornejšie zvrátila obočie.

Dočerta, preletelo mi v tom momente hlavou. Tie tri si *naozaj* mysleli, že sa im podarilo privolať na seba mocnú a starú mágiu, že sa obdarili magickými schopnosťami, a že dokážu bojovať s démonmi. A ja som sa im so svojimi informáciami predhodila ako kosť hladnému psovi.

„Ako... ako to...?“ vykotala sa po chvíli čiernovláska.

„Nie je podstatné, ako o tom viem.“ Úsmev sa mi z tváre už dávno vytratil. Chcela som, aby ma pochopili, aby vedeli, že svoje slová myslím smrteľne vážne. „Ale dám vám radu, ktorú by ste si mali vziať k srdcu. Nemiešajte sa do vecí, ktorým nerozumiete.“

„Ten, kto by sa do toho nemal miešať, si ty,“ odvrkla Christiana bojovne, no stále neistým hlasom.

„Neviete, s čím sa zahrávate. Chcete dopadnúť rovnako ako tie ženské?“ vyhrkla som skôr, než som si to stihla premyslieť. V snahe zahovoriť to som len zavrtela hlavou a s pobaveným úsmevom späť na svojom mieste pokračovala. „Čo to meliem? To sa vám predsa stať nemôže, pretože vy žiadnu magickú moc nemáte. Možno by ste radšej mali vyjsť zo svojej bubliny a poobzerať sa okolo seba. Tento svet nečaká, až sa nejaké tri rozmazané dievčatká chopia zbraní a zachránia ho pred desivým zlom. Zamyslite sa nad sebou a začnite žiť.“

To hovorí tá pravá, ozvalo sa moje skeptickejšie ja.

Carmen sa do očí vrátil zúrivy pohľad, ktorý ak by bol o niečo intenzívnejší, určite by do mňa vypálil dieru. A to ma nútilo pokračovať vo svojom prednese. „Úbohá Carmen, nikto sa s ňou nebaví, preto si vymyslela magickú silu. Je z nej čarodejnica, však?“ odmlčala som sa a urobila krok k nej. „Nevieš, aké to je mať skutočnú moc, pretože si nikdy žiadnu nemala.“ Ďalšie dva kroky ma priviedli ešte bližšie. „A vieš, čo je na tom najhoršie? Pre teba, samozrejme?“ opýtala som sa a prekonala posledný kúsok, ktorý nás od seba delil. „Ani nikdy žiadnu mať nebudeš.“ Odrazu sme stáli oproti sebe, tvárou v tvár, a zlosť, ktorá z nej vyžarovala,

bola priam hmatateľná. „Drž sa pri zemi, zlato. Vo veľkej výške by si mohla stratiť svoje páperové krídla.“

Nečakala som, či nájde slová, ktorými by mi mohla odporovať. Ustúpila som od nej, otočila sa k nim chrbtom a kráčala ďalej. Jedna moja časť si to v tej chvíli nechcela priznať, ale zvyšok vedel, že som spravila obrovskú chybu, keď som sa s nimi začala naťahovať. Intuícia. Vravela som, že sa nikdy nemýli? No, asi som sa zabudla zmieniť o tom, že ju len zriedkavo aj vypočujem. Príchod niečoho zlého a nečakaného som cítila rovnako ako chladný vánok, ktorý sa obtieral o moju studenú pokožku. Tá predstava ma mrazila a divným spôsobom mi sťahovala žalúdok.

Áno, tá prekliata intuícia.

Chlad sa totiž v istom okamihu nečakane zmenil na nával horúceho vzduchu. Inštinktívne som sa skrčila dolu a začala pripravovať telo na boj so smrteľným nebezpečenstvom. Netrvalo ale dlho, kým som si uvedomila, že žiadny nebude.

Zostávajúc v tej istej polohe som zodvihla hlavu a pozrela sa pred seba. Na kedysi krásne zelených dverách bola teraz vypálená čierna škvrna. Odtrhla som od nej zrak a zahľadela sa na tri bosorky.

„Carmen!“ hrešila ju Alexandra nepríčetným tónom. „Mohla si jej ublížiť!“

„J-ja som... Nechcela som,“ začala sa ospravedlňovať a zvierajúc obe ruky v päsť pomaly ustupovala dozadu. Neprestajne na mňa pri tom hľadela, akoby som to bola ja, ktorá sa ju pokúšala upáliť zaživa.

Chvíľu mi trvalo, kým som v sebe našla vhodnú odpoveď.

„No, tak to sa teda nevidí každý deň,“ vypadlo zo mňa napokon. Opatrne som sa postavila a až príliš silno si uvedomovala, že na mňa všetky tri znovu upierali svoje nervozitou preplnené oči. Ja som sa na ne na oplátku len neisto pousmiala.

„Ako to, že ťa to nešokuje? A ako si sa tomu dokázala vyhnúť?“ Alexandra zo seba začala chrliť jednu otázku za druhou. „Ako...?“

„A ako poznám ten mizerný kruh, a bla... bla... bla... Na tomto mizernom a divnom svete je veľa mizerných a divných vecí. Divnejších a mizernejších, než ste vy tri. Alebo aspoň ona.“ Kývla som rukou smerom ku Carmen.

„Čo si zač?“ skočila mi do reči Christie.

Šokovane som na ňu vypúlila oči. Vážne? To je prvá vec, ktorá jej napadla? No dofrasa. „Čo je to za otázku?“

„Nikto sa tomu nedokázal vyhnúť.“

„Ozaj?“ Založila som si ruky vbok a kútiky úst sa mi zodvihli do ironického úškrnu. „Už ste to na niekom skúšali?“

„No my... nie! Teda... Iba n-na tých... zlých. Viem, nakoľko bláznivo, hlúpo a otrepane komiksovo to všetko znie, no my skutočne bojujeme so zlom, ktoré ohrozuje svet,“ odpovedala čiernovláska s akousi zvláštnou hrdosťou v hlase. „A ty by si si to mala pre vlastné dobro nechať pre seba.“

Chvíľu som na ňu nezaujato hľadela a potom sa začala naplno smiať. Za posledných pár mesiacov som nemala mnoho dôvodov na úsmev, ale päť minút s nimi mi celý ten čas dokázalo krásne vynahradiť.

„Hovorím o skutočnom zle! O démonoch!“

Chápavo som prikývla a neprestávajúc sa chechtať som sa opätovne dala na odchod. Možno si to vysvetlia správne a prestanú sa mnou zaoberať.

„Nedokážeš si ani predstaviť, čo všetko sme už zažili!“

Mojou odpoveďou bol iba neutíchajúci smiech.

2. Čarodejnice

„Carry!“ zvolal na mňa niekto. Zmätene som sa zamračila a obzrela sa. Na tejto škole nebolo veľa ľudí, s ktorými by som udržiavala akýkoľvek kontakt. A len málokto z spolužiakov by sa mi prihovril dobrovoľne. A ešte na verejnosti. Väčšina z nich ma totiž mala za blázna a všetci si boli vedomí toho, že prevažné množstvo stretnutí so mnou takmer vždy končí presne tak, ako čakali. Hlasito a veľmi často i bolestivo.

Založila som si ruky na hrudi a odolávala nutkaniu ignorovať tú, ktorá sa odhodlala odporovať týmto všeobecne zaužívaným pravidlám.

„Čo chceš?“ odvrkla som Carmen priamo a rovnakou silou jej opätovala ten nevraživý pohľad, ktorý po mne hádzala. Prečo som si myslela, že na udalosti zo včerajška zabudnú a nechajú ma v pokoji dožiť môj úbohý život? Naivka.

„Porozprávať sa. Nič viac, nič menej.“ Ústa sa jej z pre mňa neznámeho dôvodu skrútili do neistého úsmevu a to sa mi páčilo menej než jej slová. Slová vraveli iba to, čo ste chceli počuť, no výraz tváre vám zakaždým chrstne pravdu do očí.

„Nie.“

„To ale nebola otázka.“

„Nezáujem.“

„Je to naozaj dôležité.“

„To rozhodne.“

„Našli sme niečo, čo ti patrí.“

Nadvihla som nad jej slovami obočie a len nerada menila svoju nezaujatu masku za podozrievavú. Snažila som sa urobiť to nenápadne a decentne, zostať pritom neodhalená a v bezpečí svojho súkromného opevnenia, ibaže Carmen tá zmena neunikla. Jej úsmev bol v tom okamihu ešte zreteľnejší a otravnejší, čo sa vskutku dalo považovať za ocenenia hodný výkon.

„Včera si si v knižnici niečo zabudla,“ oznámila mi veľavýznamne a čakala, ako zareagujem. Moje mlčanie však ten prihlúply úškrn, ktorý po mne hádzala, úplne zamrazilo. „Fľašu,“ odvetila mi napokon otrávene.

Do pekla aj s mojimi efektnými odchodmi.

Zúrivo som zaťala zuby a prižmúrila na ňu oči, čo jej ako priznanie celkom stačilo. A pre mňa to znamenalo dve chyby behom niekoľkých minút. Čosi so mnou muselo byť v neporiadku.

Moje démonské inštinkty sa ihneď prebrali k životu a prevzali kontrolu nad starostlivo vybudovaným sebaovládaním. Bledé prsty sa čarodejnicí obmotali okolo krku ako drobní hadíci a pevne zovreli to krehké hrdlo. Carmen zalapala po dychu a vytrieštila na mňa čokoládové oči. Naše okolie si nás nevšímalo, kým sa chodbou nerozľahol dunivý úder, ako som ju prirazila ku skrinkám.

Naklonila som sa k nej bližšie, aby ma počula len ona. „Neviem, o čo vám bosorkám ide, ale byť na vašom mieste, vopred si rozmyslím, s kým sa budem zahrávať. Veríte, že poznáte skutočné zlo? Že máte schopnosti a viete bojovať? Tak nech. Mne je to ukradnuté. Pokojne sa nechajte rozpučiť ako odporné, nič neznamenajúce šváby, no do mojich vecí prsty

nestrkajte. To by pre vás mohlo dopadnúť omnoho horšie. Démoni vás zneškodnia rýchlo, lenže ja si vás najprv umučím a potom si z vás spravím hlavný chod.“

„Johnsonová!“ profesor Roy pobúrene zreval moje meno a jeho ťažké kroky si predierali cestu skrz davy študentov, ktorí mňa i Carmen pre istotu zďaleka obchádzali. Iba zriedkavo niekto nabral odvahu pliesť sa do mojich problémov. Dokiaľ sa nikto neváľal v kaluži krvi, všetko bolo ešte relatívne v poriadku.

Pustila som Carmen a sledovala, ako sa snaží chytiť druhý dych.

„Verím, že teraz si už rozumieme,“ šepala som a rýchlo odtiaľto utiekla preč. Ľudia mi ako na povel ustupovali z cesty a vzápätí ju za mnou uzatvárali.

Rozčúlene som nakopla dvere na dievčenských toaletách. Konat' bezhlavo bola jedna z tých kladnejších vlastností, ktorými som oplývala. A i keď sa mi to doteraz zakaždým nejako vypomstilo, nedokázala som nájsť účinný liek, ktorý by ma toho zbavil. Bola som proste taká – zlá, zúrivá, netrepezlivá, tvrdohlavá, nech už som sa so svojím sebaovládaním snažila robiť čokoľvek. No, a často aj hlúpa, ak mám byť úprimná. Kto normálny by sa nechal takto vytočiť a dať tým za pravdu zvedavým červíkom, ktoré bosorkám našepkávali, že so mnou niečo nie je v poriadku? Čo? Nikto iný okrem mňa sa nehlási?

Zhlboka som sa nadýchla a zahľadela sa na odraz v zrkadle. Moje väčšinou svetlomodré oči napĺňala krvavočervená farba a z úst sa mi drali upírske tesáky. Môjmu v poslednej dobe vyhladovanému ja takéto stresy

rozhodne nepomáhali. Bezmocne som zavrtela hlavou a prinútila sa premeniť naspäť. Nemohla som si dovoliť riskovať ďalšie odhalenie.

Mysli, dievča, ohriakla som sa. Opätovala som svojmu odrazu sústredený pohľad a robila, ako mi vnútorný hlas kázal.

V tejto chvíli bolo najpodstatnejšie zistiť, čo všetko vedia. Nemala som však v pláne sklopiť uši a stiahnuť chvost. To by znamenalo, že vyhrali, že na mňa niečo majú a ja nedokážem žiť s vedomím, že neviem, o čo im ide. Nie, to by nebolo dobré. Najlepšie bude začať hrať túto hru odznova. S pravidlami, ktoré si sama určím. Prinútim ich uveriť, že pre ne predstavujem hrozbu. Budem ich trýzniť, kým sa ich dušičky nescvrknú do veľkosti pingpongovej loptičky.

Vybehla som von z miestnosti a namierila si to na poslednú hodinu.

„Nikto tu nie je,“ zašepkala Alexandra roztraseným hlasom a usadila sa na stoličku. Kolená prisunuté k sebe, ruky nesmelo zovreté v päsť, chrbát vystretý – obrázok ako vystrihnutý z fotky katolíckych študentiek.

„Vraveli sme ti, že za ňou nemáš chodiť, Cam. To dievča je úplný magor. Mohla ti vážne ublížiť.“ Nepriateľsky som na Christie prižmúrila oči. Tvárou v tvár nebezpečenstvu sa správala ako nakopnuté šteňa, zatiaľ čo takto pekne v bezpečí mala na jazyku nepríjemných slov až-až.

Oprela som sa ramenom o policu a naďalej ich sledovala zo svojho úkrytu.

„Predpokladala som, že sa na verejnosti o nič nepokúsi.“

„Tak to si predpokladala zle. Všetci o nej vedia, že nie je normálna. Ako ti teda mohlo napadnúť, že ju niečo také ako svedkovia zastaví?“

„Teraz aspoň vieme, čo sme potrebovali zistiť,“ zamrmlala Alexandra ešte roztrasenejšie. Hneď nato ju Christiana sprážila nechápavým pohľadom.

„Čo, prosím ťa, vieme? Tá fľaša predsa nič neznamená – ak nepočítam fakt, že je omnoho nenormálnejšia, než sme predpokladali.“

„Má silu,“ skonštatovala Carmen. Ona ako jediná do tejto situácie nezapájala svoje pocity. Blondínka sa správala ako šialená, pretože mala strach. Alexandra sa svojimi obavami nijako netajila. A Carmen, i keď bola práve ona, kto by sa mal báť, lebo ona jediná okúsila na vlastnej koži svoju zlosť, necítila nič. Šla na to logicky. Zrejme ako na všetko vo svojom živote.

„Možno posilňuje.“

„Má silu a nosí pri sebe fľašu s krvou.“

„Hovorím, je to magor.“

„Je bledá a studená.“

„Chodí do školy uprostred dňa!“ Christie sa nenechala odradiť a naďalej hľadala racionálne odpovede. Možno to pre ňu takto bolo jednoduchšie. Možno bol toto jej spôsob, akým sa pred nadprirodzenom chránila. Trochu nepraktické, ale jej to zjavne pomáhalo nezbláznit' sa z toho. A kto som, aby som kritizovala jej metódy?

Carmen uprostred debaty opustila stoličku a rozbehla sa smerom k tajomnej miestnosti, do ktorej som doposiaľ nikoho vchádzať nevidela.

Popravde, ani ma neprekvapovalo, že do nej má prístup zo všetkých ľudí práve ona. Medzitým Christiana so znechutenou grimasou na tvári vytiahla z tašky niečo, čo som poznala. Patrilo to totiž mne.

„Je to príliš divné, aby to nemalo nič spoločné s nadprirodzenom.“

Christie si rozčúlene povzdychla. „Ešte aj ty začínaj, Al. To naozaj veríš, že tá baba je upírka?“

„Mám to!“ ozval sa zozadu Carmenin víťazne znejúci hlas a dievčatá sa za ňou okamžite rozbehli. A presne to bol ten okamih, ktorý som musela využiť.

Vyšla som zo svojho útočiska a pokojne sa usadila na stoličke, kde doteraz sedela Christiana. Vyložila som si nohy na stôl a začala sa pohojdávať dopredu a dozadu. V ruke som pritom zvierala fľašu a premýšľala, čo sa stane ďalej. Čo budem musieť spraviť, aby som ich umlčala a ubezpečila sa, že budem môcť pokračovať vo svojom nudnom monotónnom živote? Do akých extrémov ma tie tri privedú?

„To už radšej pripustím, že tá mrcha je upírka,“ zavrčala Christie otrávene, keď sa s Alexandrou po boku vracala naspäť k stolu. Na polceste sa však obe zasekli a upreli na mňa svoje vydesené pohľady.

„Tou mrchou si mala na mysli mňa?“

Alexandra energicky zavrtela hlavou a Christie sa iba neprijemne zamračila.

„Č-čo od nás chceš?“ Alexandrine oči na mňa hľadeli ako na diabla. Trochu ma to rozčulovalo. Vydesila sa prirýchlo a ja som ani nemala možnosť zabaviť sa.

„Len som si prišla vziať, čo mi patrí.“ Ukázala som im fľašu vo svojej ruke a usmiala sa. „Aspoň vy dve by ste mali mať dost' rozumu, aby ste pochopili, že smer, ktorým sa uberáte, pre vás nie je práve najvýhodnejší. Takže vám dávam poslednú šancu. Vypustite z hlavy všetky myšlienky na mňa a na to, čo si *myslíte*, že o mne viete, a ja s radosťou spravím to isté.“

Dievčatá si medzi sebou vymenili neisté pohľady, no bola som presvedčená, že majú v pláne so mnou súhlasiť. Neboli hlúpe. Minimálne nie až *také* hlúpe. A okrem toho mali príliš veľký strach, aby odporovali.

„Vieš, čo je na démonoch najistejšie?“ prehovorila ku mne Carmen, keď zaujala miesto na čele ich magickej trojice.

„Že svoje vyhrážky myslia smrteľne vážne?“

„Že sa im nedá veriť. Nikdy.“

Pokrčila som ramenami. „To je tiež pravda.“ Rýchlo som vstala a Alexandra s Christie sebou vystrašene trhli. „Odpovedz mi na jednu otázku, drahá Carmen. Prečo ste si vy tri hlúpe čarodejnice museli zo všetkých mizerných démonov pohybujúcich sa v tomto prekliatom meste vybrať práve mňa?“

„Takže nepopieraš, že si démon?“ Moja úprimnosť ju zaskočila. Jedna nula pre mňa.

„Vrhla si po mne ohnivú guľu. Nemá zmysel zatĺkať a presviedčať vás, že tie strašidlá pod vašimi posteľami nie sú skutočné.“ Položila som fľašu na stôl a prekrížila si ruky na hrudi. „Nezaujímam ma, ako si k takej schopnosti prišla. Nepotrebujem vedieť, či ste naozaj vyvolali Kruh draka, alebo sa iba rady hráte, že sa vám niečo podobné podarilo. A rozhodne ma

nezaujímá, čo si o mne myslíte, pokiaľ...“ Carmen zvedavo nadvihla obočie, tak som sa na moment odmlčala. Začala som mať dojem, že moje slová jej idú jedným uchom dnu a druhým von. „Pokiaľ ste ochotné na to všetko zabudnúť.“

Odvážne podišla vpred, dala si ruky vbok a mierne zodvihla hlavu. Tento jej postoj som poznala. Všetci, ktorí sa s ňou nejako zaplietli, ho poznali. Ale oni neboli ja. „Nie sme tu, aby sme vyjednávali. Ty nám jednoducho povieš, čo si zač, a my zvážíme ďalšie kroky.“

„Zvážite ďalšie kroky,“ zopakovala som zamyslene. „Tým máš na mysli, že dáte hlavy dokopy a poradíte sa, či ma môžete alebo nemôžete nechať nažive?“

Bola som si istá, že chcela prikývnuť, ale podvedomie jej to zakazovalo. Až príliš zreteľne cítila z môjho hlasu unikať nebezpečenstvo. A hneď nato prišiel moment, kedy pochopila, že zábava sa práve skončila.

„Mám dojem, že tvoja inteligencia sa náramne preceňuje,“ zašomrala som otrávene a jej hrdlo znovu ucítilo silu môjho zovretia. Nebola dost rýchla, aby sa tomu vyhla a odrazu už bolo neskoro. Jej dve komplicky vzápätí prekvapene zvýskli, no nedokázali sa odhodlať ma nejako zastaviť.

„Začínaš ma neskutočne štváť, Carmen. Čo z toho, čo som vám povedala, nechápeš?“ V snahe odtiahnuť si moju ruku od krku mi obmotala prsty okolo zápästia a pevne stisla. Ale nie natoľko pevne, aby si tým pomohla. „Nikdy som žiadneho človeka nezabila, lenže zabiť teba pre mňa bude potešením. A svetu tým nepochybne spravím ohromnú radosť.“

„To ešte uvidíme,“ zachrčala mi do tváre nezrozumiteľne a s námahou zvrátila obočie. V tom okamihu som jej prsty na zápästí pocítila. Nebola to ale fyzická sila, ktorú som vnímala, tej Carmen rozhodne dostatok nemala. Bolo to teplo. Nebezpečne rastúce pálenie, ktoré pôsobilo na moju pokožku ukrytú pod jej dlaňou. Na čele jej vyrazili kvapôčky potu a ja som vlastný stisk zámerne zosilnela. No čím dlhšie to trvalo, tým väčšia bolesť mi prenikala do tela.

„Myslíš, že mi dokážeš prepáliť ruku prv, než ti ja zlomím väz?“

Čarodejnica ani okom nežmurkla, čo nebolo dobrým znamením. Buď jej bolo jedno, že ju pripravím o život, alebo bola presvedčená, že to nedokážem. A ani s jedným z toho som nebola spokojná. V každom prípade to po chvíli bolo úplne jedno, lebo na náš malý súkromný súboj začali pôsobiť vonkajšie elementy. Bleskovo som Carmen pustila a uskočila vzad, keď moje oči zahliadli jasné biele svetlo vychádzajúce z malého príviesku, ktorý mala Christiana náhle namierený proti mne. To žiarenie ale tiež stačilo k tomu, aby sa démon vo mne naplno prebral a začal sa brániť pred prichádzajúcou hrozbou. Už druhýkrát som sa kvôli nim dnes nedobrovoľne premenila.

Vycerila som na ne tesáky a prepaľovala ich zúrivým krvavým pohľadom.

„Dočerta,“ zašomrala Alexandra a ustúpila o niekoľko krokov na stranu.

Sklopila som zrak k zemi a zatvorila oči. „Myslíte si, že ak o mne budete vedieť pravdu, urobí vás to šťastnejšími?“ opýtala som sa ich

úprimne. Oprela som sa o stôl a po niekoľkých hlbokých nádychoch sa na ne opäť zahľadela. Tentokrát mali moje oči svoju pôvodnú farbu. „Ako ste si to už vydedukovali, som upír. Polovičný upír, ak musím zachádzať do detailov. Mám tesáky a živím sa okrem iného aj krvou, no slnečné svetlo mi neublíži. Mám nadľudskú silu a rýchlo sa regenerujem.“ Zodvihla som hore popálenú ruku, ktorá sa pomaly hojila. „A len tak medzi nami, hoci ľudí nezabíjam, nenechám si nimi skákať po hlave.“

Hodnú chvíľu na mňa všetky tri iba mlčky zazerali.

„Ako môže byť niekto upírom len z polovice?“ opýtala sa náhle Alexandra zmäteným tónom, za čo ju Christie obdarovala značne zamračeným pohľadom, Carmen zas naopak uprela svoj zrak na mňa, očakávajúc odpoveď.

„Moja matka bola človek, otec upír. Vraj.“

„Bola?“

„Sú mŕtvi,“ dodala som a uprene sa Cam zahľadela do očí. Predpokladala som, že tam niečo uvidím. Niečo iné než neistotu, zmätenosť a odpor. Čakala som súcit. No ten neprichádzal, pretože som jej za niečo také nestála.

Popravde, nikto na tejto škole – ani v celom meste – nevedel, že som sirota. Bolo to jedno z tajomstiev, ktoré som si starostlivo udržiavala pred verejnosťou. Lenže tieto tri už vedeli, že som nadprirodzenou bytosťou z legiend a mýtov. V porovnaní s tým bolo už len máločo hodné tajností.

„Takže sme dohodnuté?“ Založila som si ruky na hrudi a snažila sa odľahčiť túto situáciu falošným úsmevom. „Vy sa prestanete rýpať

v mojom súkromí a ja zabudnem, že sme spolu niekedy hovorili.“ Natiahla som sa po fľašu a dala sa na odchod. No Carmenine nasledujúce slová ma okamžite zarazili.

„Čo keby sme tú tvoju dohodu pozmenili?“

„Ako pozmenili?“

Spočiatku nič nehovorila, len so mnou vytrvalo udržiavala zrakový kontakt. Ak by som bola ešte o niečo viac paranoidná, prisahala by som, že sa ma tým pokúšala zhypnotizovať.

Napokon sa jej ústa skrútili do sprisahaneckého úsmevu. „Povedala si, že nezabíjaš ľudí. Fajn. Ale čo démoni? Zastávaš takýto postoj aj voči nim?“

„Možno áno, možno nie. Prečo?“

„*Možno* by sa nám zišla tvoja pomoc.“

„Carmen!“ zasyčala na ňu Christie pohoršene. Tiež som nechápala, kam týmto smeruje, no musela som uznať, že odhodlanosti má veru nadostač. Už len to, že nad niečím takým uvažovala, si vyžadovalo poriadny kus sebavedomia.

„Prečo by som vám mala chcieť pomáhať? Navyše, takmer sme jedna druhú zmrzčili a ty teraz tvrdíš, že by si si mnou nechala kryť chrbát?“

Bosorka podišla vpred a zastavila sa meter odo mňa. Stále mi nešlo do hlavy, o čo jej vlastne ide. „Mala si pravda, Carry. Nie sme čarodejnice. Melinda ňou bola, ale my nie. Myslela si, že vyvolaním Kruhu draka na nás privolá magické schopnosti a my budeme môcť spoločne bojovať proti démonom a zachraňovať nevinných. No rituál sa nevydaril.“

„Vydaril sa, Cam, len sme nemali dostatok času na to, aby sme všetky získali svoje schopnosti. Ty a Mel ste predsa...“

Zastavila Christie zdvihnutím ruky a pokračovala tam, kde skončila. „Moja sila neznamená v porovnaní s tou jej absolútne nič. Nedokážem to poriadne ovládať, niekedy to ide jednoducho, inokedy vôbec a občas ma to pohlcuje bez toho, aby som chcela. A to nám rozhodne nestačí. Preto potrebujeme niekoho... Niekoho ako teba.“

Opäť som sa mala chuť jej slovám zasmiať, ale odolala som. A po chvíli som si uvedomila, že to zas také smiešne vlastne ani nie je. „Moje dôvody pre zabíjanie démonov nie sú natoľko ušľachtilé ako tvoje. Nezabíjam ich preto, lebo sú zlí. Ale preto, lebo väčšinu času nemám nič lepšie na práci.“

Nezaujato pokrčila ramenami. „Podstatné je, že ich zabíjaš. Tvoje dôvody ma ani zďaleka nezaujímajú.“

Povzdychla som si. I keď som si to nerada priznávala, to dievča malo čosi do seba. Bola odhodlaná a pribojná, ochotná riskovať čokoľvek, aby dosiahla svoje. Ak by z nej bola skutočná čarodejnica, nemala by problém udržať sa na tomto svete pri živote. Možno ani teraz jej udržanie sa pri živote problémy nerobilo. Nebola som si však istá, že s takýmto postojom zostanú nažive i jej kamarátky. Ony boli len vystrašení pešiaci, ktorí by najradšej z boja ušli, ale neurobia to. Z čestných dôvodov. Je lepšie zomrieť ako hrdina, než žiť dlhým životom zbabelca, nie je tak?

„Nemám potrebu pomáhať vám dostať sa predčasne do hrobu. Podľa mňa by ste na to všetko mali zabudnúť a nie hrnúť sa bezhlavo do ďalšieho boja, ktorý sa pre vás nemusí skončiť práve najlepšie. A nedokážem si ani

našu spoluprácu tak úplne predstaviť. Zvládnete niečo viac než zopár ohnivých trikov? Niečo, čo by vám pomohlo prežiť? Minimálne im, lebo ak sú moje závery správne, ten rituál dal sily iba tebe a Melinde. Čím by sa bránili ony? A čo je podstatnejšie, si naozaj ochotná riskovať ich život kvôli niečomu, čo nedokázate ovplyvniť?“

Alexandra s Christie zahanbene sklopili zrak k zemi, čo ma uistilo v tom, že som mala pravdu. Žiadnymi extra schopnosťami neoplývali. Boli to iba nuly, ktoré chceli prežiť životy superhrdinov. No zabíjanie démonov nie je ten správny biznis, ktorý vám zaručí nekonečnú slávu. Nie, pokiaľ nie ste kreslení.

„Môžeme sa pokúsiť znovu vyvolať Kruh draka.“

„Pf,“ odfrkla som si a zavrtela hlavou. „Ver tomu alebo nie, no mám svoje skúsenosti s mágiou. Viem, aká je nevyspytateľná, nekontrolovateľná a ako vám dokáže zruinovať život. Takže vďaka za ponuku, ale to je jedna z mnohých vecí, ktoré si viac pod nohy pliesť nemienim. Kvôli nikomu.“

Bola som určite jedinou, ktorá to považovala za uzavretú vec. Nechcela som tam ale stáť a čakať, s akou zázračnou výhovorkou prídu tentoraz, preto som sa opäť dala na odchod. Celou cestou k dverám – kedy som si prvýkrát uvedomila, že ich viac nehyzdí stopa po ohni, čo moje presvedčenie trochu podkopávalo – som netrpezlivo očakávala, kedy sa Carmen zasa ozve, aby ma niečím trefným zastavila. Sprvu to vyzeralo, že žiadne eso v rukáve nemá, lenže iba čo som sa ocitla pri dverách, jej hlas sa rozľahol prázdnu miestnosťou.

„Nemuseli by sme veriť tomu, že nezabíjaš ľudí. Rozhodne sa tak nesprávaš. Ale si ochotná nechať nažive nás, pokiaľ ti sľúbime, že budeme mlčať? Nakoľko si presvedčená, že sa dá veriť *nám*? Samozrejme, ty si tá, ktorá má moc, no i tak je to dosť veľký risk, nemyslíš? Podľa mňa je to iba prejav toho, aká v skutočnosti si. Pokúšaš sa byť zlá a nebezpečná, tá, ktorá dokáže každého vydesiť na smrť, a ktorej nevadí komukoľvek nakopať zadok. No nie si schopná spraviť viac. Nepochybujem, že by si to dokázala, ale nechceš to. To znamená, že máš v sebe niečo, čo ťa odlišuje od ostatných démonov dosť na to, aby som ti dokázala aspoň čiastočne veriť. Máš skutočnú dušu. A tá ti nedovolí nechať nás umrieť v boji. Vyčítala by si si to.“

„Nemysli si, že vieš, aká som. Možno ľudí nezabíjam, ale sú mi ľahostajní. A rovnako ste mi ľahostajné aj vy tri. Ak vás niečo zabije, pomodlím sa za vás a pôjdem ďalej.“

Rozrazila som dvere do strán a odišla.

Pomaly, s rukami zarazenými hlboko vo vreckách, som prechádzala cez ulicu smerom k parku, ktorý sa nachádzal neďaleko môjho bytu. Chodila som tam veľmi často, najmä vo večerných hodinách, pretože odtiaľ to bolo už len kúsok do hlbokého lesa, kde sa s démonmi bojovalo najlepšie.

Celý ten čas som sa snažila nad ničím neuvažovať, i keď tém na rozoberanie som dnes mala plnú hlavu. Prvé miesto si pre seba samozrejme ukradla Carmen a jej zmenšujúci sa klan čarodejníc, ktoré v podstate ani nie sú čarodejnicami. Na jednej strane ma mimoriadne prekvapovalo, že

svoju pretváрку bola Carmen ochotná priznať, no zároveň som sa nedivila, že nie sú skutočnými bosorkami. Zopár som ich počas svojho života v démonskom svete stretla a žiadna z nich nebola taký strachopud ako Christie či Alexandra.

Avšak, Carmen naozaj nemala od pravej čarodejnice ďaleko. Nie len vďaka svojím ohníkom, ale predovšetkým vďaka postojom. Väčšina bosoriek sa snažila predvádzať, ukazovať svoje schopnosti. A všetky hlavne skrývali svoje pravé skazené úmysly za túžbu zachrániť tento odporný svet plný zla a monštier. Ak by totiž niektorá z nich bola naozaj taká dobrosrdečná, žiadne zlo by už dávno neexistovalo. Otázkou zostáva, čo núti Carmen správať sa tak nelogicky? Aké sú *jej* pravé úmysly?

Prudko som zavrtela hlavou. Carmen nebola dostatočne dôležitá, aby som si kvôli nej musela namáhať mozgové bunky. Ibaže jej dramatické slová o mojej duši a o tom, ako by som si vyčítala ich prípadnú smrť, ma neskutočne iritovali. Neustále mi krúžili v mysli a ja som ich nedokázala vypudieť von. Nevedela som prečo, nechápala som ako, ale môjmu dobrému ja tým spôsobili dilemu, akú som dlho riešiť nemusela. A preto som svojimi myšlienkami stále viac a viac smerovala k tomu, že si tie tri predsa vyhl'adám a pristúpim na ich hru. Niečo vo mne to však zároveň považovalo za prehru, za zvolenie si tej ľahšej životnej cesty. Súhlasíť s nimi a pridať sa do ich klubu, by mohlo mať horšie následky než odmietnutie. Pravdaže, to závisí od uhla pohľadu. Ony by mohli maximálne prísť o život. No ja by som mohla získať niečo, o čo by sa mi neskôr omnoho ťažšie prichádzalo.

Priateľov.

Nemožné, pomyslela som si a usadila sa na operadle starej hrdzavej lavičky uprostred jednej z lesných čistiniiek, kde som sa zakaždým zastavila a čakala na adeptov na smrť. *Carmen a ja by sme nikdy nemohli byť priateľkami*, preletelo mi hlavou vzápätí a ja som na to súhlasne prikývla. Neznášali sme sa a žiadna mágia nie je dosť silná na to, aby sme si my dve padli do oka.

V kriku za mojím chrbtom čosi zašušťalo. Obzrela som sa ponad rameno a uprene trasúce sa vetvy pozorovala. Pohyby po chvíli prestali a von namiesto démona vyskočil svetlohnedý zajac, ktorý rýchlo odskackal späť do lesa.

Zavrtela som hlavou. Skutočné živočíchy tu boli ozajstnou raritou.

V mysli sa mi znovu objavili neisté pohľady troch bosoriek a skôr, než som sa ich stihla zbaviť prirodzenou cestou, sa ich zo mňa pokúsila vytĺcť obrovská démonská tlapa. Na okamih sa mi zatmelo pred očami a moje telo sa skácalo z lavičky na zem. Rezko som sa vyšvihla na nohy a zaujala bojovú pozíciu. Mala som v pláne vytĺcť z neho dušu už len preto, že sa ma odvážil napadnúť takto odzadu. Teda spredu. Odzadu. Oh, to je jedno.

Nestihla som sa však ani len poriadne napriahnuť a démon sa už zmietal v bolestiach. Najprv som to nechápala, no potom som zbadala oheň, ktorý sa pomaly rozširoval po jeho tele a mne to dodatočne docvkalo.

Založila som si ruky na hrudi a pozorovala skučiaceho démona.

„Úžasný trik,“ zamumlala som neohromene smerom k trom bosorkám, ktoré sa ku mne v perfektne zladených pohyboch približovali. Viedla ich Carmen, prirodzene, a na tvári si niesla pohodový úsmev.

„Pochopila som, že na teba reči neplatia.“

Uznanlivo som prikývla a vysunula si z rukáva dýku.

„Nie,“ zastavila ma Carmen a uprela pohľad na Christie, ktorá po prvýkrát v mojej blízkosti vyzerala aspoň trochu odhodlane a nie ako vystrašené teliatko. Najprv som zaváhala, no napokon som pokrčila plecami a ustúpila. Nevedela som síce, čo majú v pláne, ale mala som dojem, že bude lepšie držať sa stranou.

Christiana si vytiahla z vrecka čiernej huňatej bundy malý flakón s čírou tekutinou, ktorá mohla na neznalca pôsobiť ako voda. Vyliala si časť obsahu do dlane a dramatickým pohybom, ktorý nepochybne odkukala z nejakého seriálu, vrhla kvapky po démonovi. Ten naposledy zreval do temnej noci a vzápätí sa v sprievode obrovského výbuchu rozpadol na prach.

Všetky tri začali naraz kašľať a odháňať od seba mávaním rukami čiastočky démonského popola. Christie zakrátko spustila zúrivé nadávky, pretože jej nová bunda bola celá špinavá a Alexandra sa zo všetkých síl snažila očistiť zamazané okuliare. Carmen zas len namosúrene stisla pery a zovrela dlane v päste. Keď sa na mňa jej oči namierili, venovala som jej veselý úškrn.

„Neviem síce, čo to malo znamenať, ale predpokladám, že ste to doteraz ešte nemali možnosť použiť.“

Carmen sa tou poznámkou nenechala odradiť. „Nie je ľahké tú vodu získať.“

„A mne je konečne jasné prečo,“ zavrčala do toho Christiana, neprestávajúc sa očisťovať. „Mal sa predsa iba rozpadnúť, nie takto vybuchnúť.“

„Zrejme sme mali tú ženu počúvnuť a zriediť to najprv s démonskou krvou.“ Alexandra si znovu nasadila okuliare a vystrašene sa zahľadela na Carmen.

Zavrtela som nad nimi hlavou. „Ste ešte väčší blázni, než som si myslela.“ Vybrala som sa k nim a všetky tri ma celý čas uprene pozorovali. Už som si ale nebola istá, či je to kvôli tomu, čo som, alebo z netrepezlivosti. Carmen zjavne kamarátky presvedčila, že pre ne bude výhrou mať ma na svojej strane. A ony teraz čakali na moju odpoveď. Geniálne. Nič lepšie sa mi stať nemohlo.

Zastavila som sa pred Cam, odkiaľ na mňa uprostred tej tmy mali dostatočný výhľad. V tej chvíli som po prvýkrát skutočne pocítila vôňu jej krvi a démon vo mne sa zamrvil. „Pokiaľ by ste v tom pokračovali na vlastnú päsť, čoskoro by bolo po vás.“ Venovala som neutrálny pohľad každej z nich a zasa sa sústredila na Carmen. „Nemôžem vám však zaručiť, že so mnou po boku sa vaše šance na smrť nejako rapídne znížia. Som zvyknutá zabíjať, nie zachraňovať.“

Opäť som len zavrtela hlavou a dala sa do pohybu.

„Oh, mimochodom, drevené kolíky na upírov nezaberajú,“ upozornila som Alexandru, keď som prechádzala popri nej. Jej ustavične bledé líca odrazu sčervenali a pevné zovretie kolíka v jej rukách povolilo.

Pre vlastné dobro som sa radšej zabudla zmieniť, že polovičného upíra, ako som ja, by to zabilo tak či tak.

Michaela Vysloužilová

KAMENŮ VEČNOSTI

NEMŤVI

Prvá kniha

Copyright © Michaela Vysloužilová 2012

Viac na: <http://nemrtvi.delirious-soul.net/>